

Nový pohľad na život

Narodila som sa v Iraku a žila som tam do svojich dvoch rokov, keď sme odtiaľ ušli pre vojnu a usadili sme sa v Holandsku. Tam som žila až do svojich 20-tich rokov a potom som sa z dôvodu štúdia presťahovala do Belgicka. Mám dvoch bratov. Moja matka bola vždy katolíčka, otec bol moslim a konvertoval na katolicizmus v roku 2004. Prijal krst a vtedy sme boli pokrstení aj ja s bratmi.

11.03.2014

Posolstvo svätého Josemaríu o kresťanskom živote som spoznala na študentskom internáte, kde bývam. Jedného dňa sa mi prihodilo niečo, čo ma prinútilo sa zamyslieť. Bol piatok večer, keď som odchádzala na víkend domov do Holandska. Videla som jedno dievča utekať do internátu. Veľmi sa ponáhľala. Bolo štvrté na sedem večer. Opýtala som sa jej: „Kam ideš? Prečo máš tak naponáhlo?” Ako prvé, čo povedala, bolo: „Hľadám svoj kabát”. „Kabát? A kam ideš?”. “Na omšu”, odpovedala. Vtedy som si pomyslela: „Na omšu? Čo chce robiť na omši v piatok večer?”. Počula som, že niektorí ľudia chodia do kostola v nedeľu, ale nikdy som nepočula, aby tam niekto chodil v piatok večer. Naša rodina chodievala na omšu iba na Vianoce alebo Veľkú noc.

Neskôr, keď som už sedela vo vlaku, začala som myslieť na to, čo sa práve stalo: „Prečo ide na omšu v piatok

večer? Čo tam hľadá?”. Chcela som ísť na omšu, ale prečo? Uvedomovala som si, že neviem, v čom to slávenie spočíva.

Keď som sa v pondelok vrátila na internát, vyhľadala som to dievča a opýtala sa jej, prečo chodí na omšu. Hneď mi dala knižku o omši. A v tejto knihe som sa dočítala, že Eucharistia je opravdivý Kristus. Vtedy som si pomyslela: „Takže naozaj je možné prijať Krista už tu na zemi?” To som nevedela! Povedala som si: „Ak ho môžem prijať, veľmi rada by som to urobila”. Verila som v Boha, ale nevedela som presne, na čom sa zakladá moja viera, pretože som v tomto smere nemala nijaké vzdelanie.

Môžem ísť s tebou na omšu?

Na ďalší deň som opäť išla za tým dievčaťom a opýtala som sa jej: „Môžem ísť s tebou na omšu?”. Tak mi vysvetlila, že na to, aby som išla

na prijímanie, sa musím najprv vyspovedať. Nikdy som nebola na spovedi, ale keď mi povedala toto, pomyslela som si: „Toto nechcem podstúpiť“. Každý deň som s ňou chodila na omšu, ale na prijímanie som nešla.

Jedného dňa sa ma to dievča, z ktorého sa medzitým stala moja priateľka, opýtalo: „Čo by si povedala na to, keby si išla na prvé sväté prijímanie pred Vianocami?“. Povedala som si: „Prijať Krista, to je neuveriteľné!“. Ale vtedy mi povedala: „Vieš však, čo musíš najskôr urobiť, prijať sviatosť zmierenia“. Tá myšlienka sa mi stále nepáčila, ale okamžite som jej odpovedala, že sa chcem vyspovedať. Keď som sa vrátila do svojej izby, myslela som na to, že sa musím pripraviť na spoveď a veľmi sa mi nechcelo.

Absolvovala som hodiny katechizmu o eucharistii a spovedi a rozhodla sa prijať tieto sviatosti. Keď som sa na spoveď pripravovala, bolo ťažké priznať všetky hriechy a nevedela som si predstaviť, že v spovednici nie je kňaz, ale Kristus. Je to ľudské, ale ak skutočne veríš, že Kristus ustanovil sviatosť zmierenia, že pochádza od Neho, potom to musí byť pravda. Nemôže to byť inak.

Keď som si konečne pripravila spoveď, každý deň som si sadla do modlitebne a premýšľala, prečo by som sa mala spovedať. Ale keď som už bola po spovedi, akoby som mohla lietať. Je to neuveriteľný pocit, pretože aj keď sa to zdá zvláštne, všetky tvoje hriechy sú ti odpustené. Všetko, čo si urobil, všetko je ti odpustené! Je to ako začať život nanovo. A pre mňa to naozaj znamenalo toto. Mohla som začať odznova, v štúdiu, s priateľmi, vo vzťahu k rodičom.

A tak sa aj stalo. Týždeň pred Vianocami som bola na prvom svätom prijímaní. Bolo fantastické, že sa na slávnosti zúčastnili všetky dievčatá z internátu.

Keď už som absolvovala prvé sväté prijímanie, moja priateľka mi navrhla, že by som mohla prijať aj sviatosť birmovania. Deň pred mojimi 21. narodeninami, 20. mája, som prijala túto sviatosť. Aj táto udalosť bola skvelá. Diecézny biskup prišiel do internátu. Vtedy si uvedomíš, že si dostala dar Ducha svätého a že si dospelá katolíčka. Moji rodičia boli na slávnosti. Spočiatku som sa obávala ich reakcie, ale videli, že to robím naozaj z lásky k Bohu a že mám vieru.

Teraz si uvedomujem, že odkedy som na internáte, veľa som sa naučila o mnohých veciach: viere, Kristovi, sviatostiach, priateľstve atď. Posolstvo svätého Josemaríu mi stále

pomáha v mojom každodennom živote, v mojom štúdiu aj v mojom vzťahu k ľuďom. On povedal, že všetko, čo robíš, môžeš premeniť na modlitbu. Ako to napísal v Ceste: „Každá hodina štúdia je hodina modlitby” (**Cesta, 335**). A môžeš ju ponúknuť za svoju rodinu, priateľov, za ľudí, ktorí sú v núdzi...

V mojej triede som možno jediná, ktorá môže pomôcť ostatným spoznať Boha. Často sa ma pýtajú, prečo som vždy taká veselá, nech ide o čokoľvek. Napríklad sa stáva, že pred skúškou mi povedia: „Čo ti je? Máme skúšku! Ako to, že si taká spokojná?”. Vtedy im hovorím, že k týmto situáciám sa dá postaviť dvojako: smiať sa alebo plakať. Radšej sa budem smiať a uvidím, čo bude.

Rodičia majú pocit, že som sa zmenila. Na svet totiž pozerám inak. Snažím sa pomôcť ľuďom vo svojom okolí, byť k dispozícii všetkým...

snažím sa robiť to najlepšie, čo
môžem!

opusdei.org/
www.josemariaescriva.info/

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/novy-pohlad-na-zivot/](https://opusdei.org/sk-sk/article/novy-pohlad-na-zivot/)
(26.03.2025)